

Frank Boeijen
Kwart eeuw theater

Een persoonlijke bundeling van interviews, recensies en herinneringen.

Inhoud

Voorwoord

In gesprek

1. Kwart eeuw theater (1987-2012)

Terugkijken

‘Verslaafd aan zijn muziek’

‘Frank hoort een beetje bij me’

Toekomstmuziek

2. Mooie witte wereld (1999)

Het eerste interview

‘Een lach en een traan’

‘Zo fier als een gieter’

Oud en nieuw werk vullen elkaar aan

‘Liefde voor Nederlandse taal’

3. De kleedkamer (2001)

Schuchter en verlegen

Frank is goed op dreef

‘Pure Poëzie’

Haags optreden is verfrissend en vernieuwend

‘Muziek is niet weg te denken’

4. Trots (2002)

Nieuwe drummer Oscar Kraal

Frank wil mensen blijven verrassen

'De muziek hield me overeind'

Oud lied krijgt nieuw akoestisch jasje

'Bij elke fase past een andere plaat'

5. Leuk gesprek (2004)

Wijn en chips

Frank ontvangt Radio 2 Zendtijd Prijs

'Ik was al snel verkocht'

6. De soundcheck (2007)

Privé-concert

'Bijna synchroon'

Andere sfeer dan voorgaande jaren

'Niet veel woorden nodig'

Tourbegeleider Arie Brouwer

7. Samen zingen (2008)

Internationale gasten

'Frank voelt als een familielid'

Den Haag houdt van Boeijen

'Ideale verbetermuziek'

8. Mooie herinneringen (2010)

Eentje met Frank

'Frank zingt wat ik voel'

Dierbare herinneringen in het theater

'Ik vind iets van mezelf terug'

Storm in het theater

Toetsenist Ton Snijders

'Geraakt door zijn muziek'

9. Gezellig (2011)

Warme klanken op zwoele lenteavond

'Ik ben mijn vader dankbaar'

10. Genieten (2012)

Frank verlangt naar festivals

'Diepe bewondering voor altijd'

Muzikale avond vol contrasten

'Franks muziek voedt mijn ziel'

Theaterbezoeken

Nawoord

Website en social media

Voorwoord

In maart 2012 bereidde ik me voor op een interview met Frank Boeijen. Voor deze gelegenheid las ik al mijn interviews en recensies door die ik had geschreven in de loop der jaren. Het waren er best veel. Misschien een goed idee voor een bundel, bedacht ik ter plekke. Met wat grappige anekdotes, leuke foto's en mooie herinneringen is het misschien zelfs een boeiend boekje voor fans en andere belangstellenden! Toen ik in een tijdschrift las dat Frank Boeijen dit jaar een kwart eeuw in het theater staat, zag ik dé aanleiding voor deze uitgave. De interviews en recensies zijn geschreven en gepubliceerd in diverse kranten in de periode 1999 - 2012. De reacties van zijn fans zijn - met toestemming - verzameld via Facebook.

Ik wens jullie veel leesplezier!

Ingrid Rompa

Frank Boeijen op het Spuiplein in 1995.

In gesprek

Natuurlijk kende ik Frank Boeijen al van de radio. Van zijn bekende liedjes als Verjaardagsfeest, Kronenburg Park en Linda. Maar pas bij Welkom in Utopia (1987) en Dans in Slowmotion (1988) werd ik gegrepen door zijn muziek en teksten. Ik zie mezelf nog op de bank zitten met de lp's in mijn handen... Wat zou ik graag eens met deze zanger willen praten over zijn mysterieuze liedjes. Maar hoe kom je in gesprek met Frank Boeijen? Onmogelijk, dacht ik toen.

Niets bleek minder waar. Want in september 1995 stond ik als freelance journalist plotseling oog in oog met Frank. Hij gaf tijdens de opening van het Bibliotheekcomplex in Den Haag een optreden op het Spuiplein, en na afloop besloot ik de stoute schoenen aan te trekken. Bij de ingang van een partytent, waar een aantal giechelende meisjes stond te wachten op een handtekening, liet ik mijn perskaart zien. Tot mijn grote vreugde - en schrik - mocht ik naar binnen. Totaal onvoorbereid stapte ik de feesttent in, en even later stond ik trillend van de zenuwen voor de zanger.

Of hij iets gemerkt heeft van mijn knikkende knieën en nerveuze gemompel weet ik niet. Ik probeerde het stoer te verbloemen. Ik was tenslotte journalist en deed mijn werk. Ik stelde vragen en probeerde mijn enthousiasme over het optreden professioneel te verbergen.

De weg naar huis heb ik zwevend afgelegd. Ik herinner me dat ik onderweg stralend van blijdschap aan een voorbijganger heb verteld dat ik Frank Boeijen had geïnterviewd. Hij keek me stomverbaasd aan.

Die dag is er iets veranderd in mijn leven. Ik begreep dat je het geluk soms zelf een handje moet helpen. "Meisjes die zwijgen zullen nooit iets krijgen" is voor mij een positieve variant geworden op de alom bekende uitdrukking: "Kinderen die vragen worden overgeslagen". Sindsdien komt het woord 'onmogelijk' niet meer voor in mijn woordenboek...

1
Kwart eeuw
theater
(1987-2012)

Foto: PR/Tess Posthuma-de Boer.

Terugkijken

“Liefde en dood als rode draad”

INTERVIEW 2012 - “Tot 1987 speelden we overal en nergens”, vertelt Frank Boeijen, terwijl hij dromerig in de verte staart. “We gingen naar boerenkermissen, feesttenten, discotheken, festivals, clubs, jongerencentra, braderieën. En ineens kwamen we terecht in een paar theaters. Dat waren De Lawei in Drachten en de Geert Teis in Stadskanaal. Het publiek zat ‘gewoon’ op stoeltjes en dat was best even wennen.”

Dit jaar is het precies een kwart eeuw geleden dat hij voor het eerst optrad in een theaterzaal. Het beviel hem zó goed, dat hij het idee opvatte dit wat vaker te doen. “Op een gegeven moment besloot ik alleen nog maar in theaters op te treden. En niet het hele jaar; dat wilde ik niet meer. Een maand of vijf, vond ik wel genoeg.” Tot die tijd trok Frank Boeijen van het ene optreden naar het andere. “Ja, dat begon in de jaren 70”, lacht hij. “Eerst in cafeetjes met Boeijen en Pennings, en later ook met de Frank Boeijen Groep. Toen we doorbraken werden de optredens steeds groter en frequenter. Totdat ik in 1986 ging beseffen dat ik zo niet mijn hele leven wilde doorgaan.”

Maar minder optreden betekent ook minder geld. “En dat werd me niet in dank afgenomen”, knikt Frank. “Het management, de crew, de band... iedereen was afhankelijk van die optredens. We hebben daarna nog drie jaar in theaters gespeeld als de Frank Boeijen Groep en in 1990 ben ik ermee gestopt.”

Veel plezier

Frank heeft goede herinneringen aan de jaren 90. “Ik kijk met veel plezier terug op die tijd: “*Wilde Bloemen, Jazz in Barcelona, Vaderland*. Ik heb in die periode ook veel mooie reizen gemaakt. Economisch ging het enorm goed in Nederland en Europa; heel anders dan nu. Het kon allemaal niet op.” Daarna volgde een rare,

non-descripte tijd, meent Frank. “Na de aanslagen in 2001 veranderde er heel veel, ook de sfeer in de zalen. De hele wereld hield z’n adem in: straks komt er een Derde Wereldoorlog... En de economie zakte ook helemaal in elkaar. Dat merkten we meteen aan de theaterbezoeken. Mensen werden voorzichtig met hun geld. Over de hele linie genomen – ik spreek regelmatig theaterdirecteuren – ging het niet goed. En dat is nu nog steeds zo. Het publiek denkt: het is crisis, dus dan ga ik maar wat minder vaak naar het theater.”

Niet helemaal gelukt

Het waren vreemde jaren, vindt Frank. “En zelf wist ik het ook even niet meer. Na *Heden* heb ik *Schaduw van de liefde* gemaakt. Dat is een heftige plaat. Daarna drie jaar lang geen cd’s. En toen kwam *AS*. Dat was een heel groot project. Het is misschien niet helemaal gelukt, maar ik ben daar wel lang mee bezig geweest. Het was de bedoeling bijna iedereen bij dit project te betrekken waarmee ik ooit had gewerkt, tot en met Wout Pennings. En toen kwam ik er niet meer uit... Op een gegeven moment had ik dertig liedjes, maar ik vond het eigenlijk een ratjetoe. Volgens radiomaker Frits Spits is het mijn meesterwerk, maar ik ben er zelf nooit zo blij mee geweest. Misschien komt dat nog en heeft het gewoon tijd nodig.”

Na de cd *AS* verscheen *Camera*. “Dat was weer terug naar ‘fatsoenlijke’ popmuziek met Ger Hoeijmakers op gitaar. Daar had ik veel lol in. En daarna natuurlijk de tournees met Mathilde Santing en met ‘Aardige Jongens’, Henk Hofstede en Henny Vrienten. Dat was een chaotische tijd. Ik kon niet zo goed mijn richting vinden en het ging ook slecht met de plantenindustrie. Pas met *Genade* zat ik weer op de goede weg.”

Op de vraag of er een rode draad te vinden is in die 25 jaar theater, antwoordt Frank bevestigend: “Liefde en dood. Maar dan in de breedste zin van het woord”. Opvallend is ook dat in elke theatertour heden en verleden aan elkaar worden geregen. “Ja, ik word 55 jaar, en er is in die jaren natuurlijk wel het een en ander gebeurd. Het eerste liedje van mijn allereerste plaat van Boeijen en Pennings heet *Verkeerd om terug te kijken*, maar ik was daar toen al volop mee bezig.”

Wilde Bloementour 1991.

Optreden in 1991.

Decor Wilde Bloemen.

1994. Op de rand van het podium.

Foto's: Suzanne Siemensma-Ploum.

Boeijenfán H  l  ne Vanacker:

“Verslaafd aan zijn muziek”

H  l  ne Vanacker zag Frank voor het eerst in Kortrijk tijdens de tour ‘Wilde Bloemen’. Ze is fan sinds ‘Kronenburg Park’ en lid van de fanclub sinds ‘Jazz in Barcelona’. “Frank Boeijen is dagelijks te horen in mijn auto”, vertelt ze enthousiast. “Zijn teksten verweef ik in sms-jes en vroeger in brieven aan vrienden. Op feestjes vraag ik altijd een ‘specialeke’ aan de DJ. En als mijn vrienden Frank op de radio horen of op tv zien, krijg ik prompt een berichtje. Iedereen weet dat ik ‘verslaafd’ ben aan de muziek van Frank. Ik heb ongeveer dertig optredens achter de rug. Dit jaar alleen al drie en nog twee tegoed!”

